

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπίτομην ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Αἴφνης ὁμως ἡ μικρὰ ἐσκυθρόπασε καὶ εἶπεν! «Ἐὰν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἤκουε τὴν προσευχὴν μου, ὅταν τὸν παρεκάλεσα πολὺ, τότε θὰ ἐπέστρεφα ἐδῶ μόνον μὲ ὀλίγας φραντζόλας διὰ τὴν κυροῦλα, χωρὶς νὰ γνωρίζω νὰ ἀναγινώσκω εἰς αὐτήν. Ἄλλ' ὁ καλὸς Θεὸς διευθέτησε τὰ πράγματα πολὺ καλλίτερα παρ' ὅ,τι ἐγὼ ἤμποροῦσα νὰ κάμω. Τὰ πράγματα ἐβγήκαν ὅπως ἡ καλὴ κυροῦλα Σῆσμαν προεῖπεν. Εἶμαι εὐγνώμων ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἤκουσε τὴν προσευχὴν μου ἐκείνην, ὅταν τὸν παρεκάλεσον πόσον θερμῶς καὶ παρεπονούμην. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προσεύχωμαι ὅπως ἡ κ. Σῆσμαν μὲ εἶπε. Πάντοτε θὰ τὸν εὐχαριστῶ, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν μὲ δίδῃ ὅ,τι καὶ ὅπως ζητῶ, ἐνθυμούμενη τὰ περιστατικὰ τῆς Φραγκφόρτης. Θὰ προσευχώμεθα μαζὺ πᾶσαν ἡμέραν, παπποῦ, καὶ τότε ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δὲν θὰ μᾶς λησμονῇ!»

— Καὶ ἂν τις λησμονῇ νὰ προσεύχεται; ἡμουρούρισεν ὁ γέρον.

— Τότε πολὺ κακὰ πράγματα θὰ συμβαίνουν; Τότε ὁ Θεὸς θὰ ἀφήσῃ αὐτὸν νὰ ἀκολουθῇ τὸν δρόμον του, καὶ ἐὰν παραπονῆται, κανεὶς δὲν θὰ τὸν εὐσπλαγχνίζεται, ἀλλ' ὅλοι θὰ λέγουν, καλὰ ἔπαθεν αὐτὸς πρῶτος ἐλησμόνησε τὸν Θεόν, ὅθεν ἐλησμόνησεν αὐτὸν καὶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μόνος ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, τέκνον μου, ἀλλὰ πῶς ἔτυχε νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς;

— Ἡ κυροῦλα Σῆσμαν μὲ τὸ ἐξήγησεν.

Οὕτω συνομιλοῦντες περιεπάτου. Αἴφνης ὁ γέρον διακόψας τὴν συνομιλίαν, ἐφώνησε, «Καὶ ὅταν μίαν φορὰν τοῦτο γείνη, ἐτελείωσε! μένει πάντοτε οὕτω πῶς! Ὅταν ὁ Θεὸς λησμονήσῃ τινὰ, τὸν λησμονεῖ διὰ παντός!»

— Ὅχι, ὄχι, παπποῦ! ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη. Γνωρίζω τοῦτο ἀπὸ τὴν κυροῦλα Σῆσμαν καὶ ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἱστορίαν, τὴν ὁποῖαν ἀνέγνωσα εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον αὐτὴ μοι ἔδωκε. Ποτὲ δὲν εἶδες τοιοῦτον ὠραῖον βιβλίον, παπποῦ! Ἄλλὰ τώρα ἐφθάσαμεν σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ θὰ σὲ τὸ δεῖξω, θὰ ἰδῆς δὲ μὲ τὰ μάτια σου πόσον ὠραῖον βιβλίον εἶναι!

Μόλις ἐμβήκαν εἰς τὴν καλύβην καὶ ἀμέσως ἡ Χαΐδη τρέχει καὶ λαμβάνει τὸ βιβλίον. Ἀφοῦ δὲ ὁ παπποῦς ἐξεφορτώθη τὸ δεμάτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ ὑπολοιπα πράγματα τῆς Χαΐδης, ἐκάθησε σκυθρωπὸς ἐπὶ ἐνὸς σκαμνίου.

— Τώρα ὁποῦ ξεκουράσθης ὀλίγον, παπποῦ,

θὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ ἀναγνώσω μίαν ὠραίαν ἱστορίαν ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦτο. Ἦνοιξε δὲ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ ἱστορία τοῦ ἀσώτου υἱοῦ.

Οὗτος ἦτο ἐζωγραφισμένος ὡς νέος ὠραῖος, καλοενδεδυμένος, καθήμενος ἀναπαυτικὰ ἐπὶ μιᾶς καθέκλας καὶ παρατηρῶν τὸν δύνοντα Ἥλιον.

Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ἐκάθητο ἀνὴρ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, σοβαρὸς καὶ σεβάσιμος. ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ νέου, ἐφαίνετο δὲ ὅτι εἶχε σπουδαίαν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ υἱὸς τοῦ οὗτος ἐζήτηε ἀπ' αὐτὸν τὸ μεριδίον του, διότι ἐσκόπευε νὰ ξενιτευθῇ — νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλας χώρας καὶ νὰ πλουτίσῃ ἴσως!

Ὁ πατὴρ μετὰ ματαιίας συμβουλᾶς νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, τῷ ἔδωκε τὸ μεριδίον του καὶ ὁ νέος ἀπῆλθεν εἰς χώραν μακρυνὴν καὶ ἐκεῖ τὸ κατεσπατάλησεν εἰς ἀσωτίας.

Μετὰ τοῦτο τῷ ἔδειξεν ἄλλην εἰκόνα παριστάουσαν τὸν νέον ἐκείνον καθήμενον ὑποκάτω μιᾶς ξυλοκερατιᾶς, μὲ μίαν ἀγέλην χοίρων ἐμπροσθέν του, ξεχισμένον καὶ ἀκάθαρτον καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον πάσχοντα ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀνέγνωσε δὲ εἰς τὸν παπποῦ της τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς παραβολῆς, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ νέος ἀφοῦ ἠσώτευσεν τὴν περιουσίαν του, ἔγεινε χοιροβοσκὸς ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς χώρας, καὶ ἐπεθύμει νὰ χορτάσῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγον οἱ χοῖροι, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο.

Κατόπιν ἔδειξεν εἰς τὸν παπποῦ της ἄλλην εἰκόνα, ἡ ὁποία παρίστανε τὸν νέον περιπατοῦντα μόνον, σκυθρωπὸν καὶ καθ' ἑαυτὸν ὀμιλοῦντα. Μακρόθεν δὲ ἐφαίνετο ὁ πατὴρ του ἐρχόμενος εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ τῷ ἀνέγνωσε πῶς ὁ νέος μετανοήσας ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς του, ζητῶν συγχώρησιν.

Μετὰ τοῦτο τῷ ἔδειξεν ἄλλην εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποῖαν παρίστανετο ὁ πατὴρ ἔχων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἀσωτον υἱὸν του καὶ καταφιλοῦντα αὐτόν. Τῷ ἀνέγνωσε δὲ τὴν περικοπὴν ἐκείνην τῆς παραβολῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν λέγεται ὅτι ὁ υἱὸς ἄμα ἐπλησίασε πρὸς τὸν πατέρα του, ἔκραξε, «Πάτερ, ἡμάρτησα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομασθῶ υἱὸς σου, κάμεμε ὡς ἓνα τῶν μισθωτῶν σου». Ὁ δὲ πατὴρ ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

Τέλος τῷ ἔδειξε καὶ ἄλλην εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ ἀσωτος υἱὸς ἐκάθητο μεταξὺ φίλων ἐμπροσθεν πλουσιοπαροῦχοῦ τραπέζης, φέρων στολὴν νέαν καὶ δακτυλίδιον εἰς τὴν χεῖρά του, τρώγων δὲ καὶ πίνων ἐν ἀγάλλιάσει· στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν παπποῦ της εἶπεν—

— «Δὲν εἶναι ὠραία ἡ ἱστορία αὕτη, παππού ;

Ὁ γέρον, ἀντί ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην τῆς Χαϊδῆς, ἔμεινε σιωπηλῶς πρὸς στιγμήν, ἔπειτα δὲ εἶπε —

— Μάλιστα, τέκνον μου, εἶναι ὠραία. «Ἄλλὰ τὸ πρόσωπόν του κατέστη σκυθρωπόν, ὥστε ἠνάγκασε τὴν Χαϊδὴν νὰ τῷ εἴπῃ.» Ἄλλὰ παππού, δὲν βλέπεις πόσον εὐτυχῆς εἶναι ὁ νέος καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ πατρὸς του μεταξύ τῶν φίλων του ;»

— «Τὸ βλέπω, — εἶπεν ὁ γέρον, τὸ βλέπω.»

Μετὰ τὸν δεῖπνον ἡ μὲν Χαϊδὴ ἐκαλονούκτισε τὸν παππού της καὶ ὑπῆγε νὰ κοιμηθῆ, ἐκείνος δὲ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἐσυλλογιζέτο. Αἰφνης ὡς νὰ τῷ ἐπῆλθε νέα τις ἰδέα, λαβὼν τὸν λύχνον εἰς τὰς χεῖράς του, ἀνέβη εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐκοιμάτο ἡ μικρά, καὶ ἔθεσε τὸν λύχνον τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ φῶς νὰ πίπτῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κοιμωμένου κορασίου. Ἡ Χαϊδὴ ἐκίετο ὑπτιὰ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὅπως συνήθως ἔκαμνεν, ὅταν προσήχετο. Τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζεν εἰρήνην καὶ ἐμπιστοσύνην, τὰ ὁποῖα ἔκαμον τὸν γέροντα νὰ θεωρῇ αὐτὴν ἐπὶ πολλήν ὥραν, μὲ μεγάλον θαυμασμόν.

Τέλος ἐνώσας καὶ αὐτὸς τὰς χεῖρας μὲ χαμηλὴν φωνὴν καὶ ἐσκυμμένην κεφαλὴν ἐψυθύρισε ! «Πάτερ, ἡμάρτησα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομασθῶ υἱός σου,» δύο δὲ μεγάλα δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ πολλὰ ἔτη δὲν ἐγνώριζον τὴν ἴστυ δάκρυον.

Περὶ τὰ χαράγματα ὁ γέρον ἴστατο εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης του καὶ περιειργάζετο τὴν περίξ φύσιν. Τὰ ὄρη, οἱ λόφοι, τὰ δένδρα, τὸ λυκαυγές—ὅλα τῷ ἐφαίνοντο νέα ! Ποτέ του πρότερον δὲν εἶχε διακρίνει τόσην ὠραιότητα εἰς τὴν φύσιν ! — «Εἶχε δίκαιον ἡ μικρά, εἶπε καθ' ἑαυτόν, τὰ περίξ εἶναι πολὺ ὠραία ! Ἐγὼ δὲ ἤμην τυφλὸς εἰς ὅλην ταύτην τὴν καλλονὴν τοῦ Θεοῦ !»

Μετ' ὀλίγον ἐφώνασε τὴν Χαϊδὴν νὰ σηκωθῆ, διότι ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ ἀνατέλλῃ. «Σηκώθητι καὶ ἐνδύσου τὰ κυριακάτικά σου φορέματα, διότι θὰ υπάγωμεν σήμερον μαζὺ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.»

Ἡ Χαϊδὴ δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ τὴν φωνάξῃ καὶ δευτέραν φοράν, ὅπως πολλὰ παιδιὰ κάμνουν, διότι εὐθὺς ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην της, ἐνεδύθη τὰ καλά της φορέματα, καὶ κατέβη νὰ προγευματίσῃ μὲ τὸν παππού της. Πόσον δὲ ἐξεπλάγη, ὅταν εἶδεν αὐτὸν φοροῦντα τὴν βελάδα του μὲ τὰ μετὰλλινα κομβία της ! καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἐξεφώνησεν, «ὦ παππού, παππού, πόσον ὠραῖος εἶσαι μὲ τὰ Κυριακάτικά σου φορέματα !»

Ὁ γέρον ἐφάνη κολακευθεὶς ἀπὸ τὴν ἐκφρασιν τῆς Χαϊδῆς, λαβὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας, εἶπεν· «Καὶ σύ, τέκνον, φαίνεσαι πολὺ ὠραία μὲ τὰ νέα σου φορέματα !» Τέλος ἐξεκίνησαν διὰ τὸ Δόρφλη, ἐνῶ δὲ κατέβαινον ἀπὸ τὰ ὄρη, οἱ κώδονες τῶν ἐκκλησιῶν ἤρχισαν νὰ σημαίνωσιν ὁμοῦ, ἀποτελοῦντες ἁρμονικὴν συναυλίαν !

— Ἀκούεις, παππού ; εἶπεν ἡ Χαϊδὴ, «πρέπει νὰ ἦναι μεγάλη ἑορτὴ σήμερον !»

Ἡ κατάβασις τοῦ γέροντος ἀπὸ τὰ ὄρη, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχε ζῶν μονήρη, μὴ θέλων, οὔτε νὰ συναστραφῇ, οὔτε κἀν νὰ ὀμιλήσῃ μὲ κανένα, ἐπροξένησε μεγάλην ἐκπληξιν. Ἰδίως ὅταν εἶδον αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ καθήσῃ εἰς ἓν τῶν ὀπισθίων καθισμάτων ! Δὲν ἤξευραν τί συνέβη, καὶ πῶς ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ μεταβολὴ εἰς τὸν μισάνθρωπον γέροντα.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐταράττετο ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα καὶ τὰς ἐτι περιεργότερας παρατηρήσεις τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οὔτε ἀπὸ τὴν περίξ συρροὴν τῶν παιδιῶν, ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ λαβὼν τὴν Χαϊδὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα διευθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ ἱερέως τὴν οἰκίαν, καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του.

Ὁ ἀγαθὸς ἱεροκῆρυξ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὑπεδέχθη τὸν γέροντα χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν ἐκπληξιν. Ἀφοῦ δὲ τὸν ἐδεξιῶθη, τὸν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ. (Ἀκολουθεῖ)

— Ἐκ τῶν 62 ἑκατομμυρ. κατοίκων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, τὰ 43,894,381 εἶναι Διαμαρτυροῦμενοι, οἱ λοιποὶ Καθολικοὶ, Μορμόνοι, καὶ Ἑβραῖοι.

— Μεταξὺ τῶν Διαμαρτυροῦμένων εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἀναλογεῖ μία ἐκκλησία εἰς 473 ψυχάς.

— Εἰς τὰ ταχυδρομεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης πωλοῦνται καθ' ἡμέραν 500,000 γραμματόσημα τῶν 10 λεπτῶν, δηλ. τοῦ ἀπλοῦ ἐσωτερικοῦ τέλους τῶν ἐπιστολῶν.

Ἡ θερμότης τῆς γῆς. Ἀναντίρροτος ἀπόδειξις αὐξήσεως τῆς θερμοκρασίας τῆς γῆς, καθ' ὅσον προβαίνει τις πρὸς τὸ κέντρον, εἶναι τὸ ἐν Πέστη τῆς Οὐγγαρίας ἀρτησιανὸν φρέαρ, ὅπερ εἶναι τὸ βαθύτατον τοῦ εἶδους του καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπολαμβάνονται ἐκ βάρους 8140 ποδῶν 156,000 γαλλῶνια ὕδατος καθ' ἐκάστην εἰς θερμοκρασίαν 158 βαθμῶν Φαρενχάιτ. Προετοιμασία δὲ γίνεται, ὡς τὸ φρέαρ προβῆ ἐκ βαθύτερον, πρὸς ἀπολαβὴν μεγαλειτέρας ποσότητος ὕδατος, εἰς θερμοκρασίαν 176 βαθμῶν Φαρενχάιτ.